

V. A. JUNG

Rodina Petra Běla

Roman ze života českých farmářů v Moravě.

Kapitola ještě smíšenější.

Sotva že jsem se rozloučil s Fanynkou a vydal se na zpáteční cestu k Bělových farmě, přepadly mne opět střízlivější úvahy o mém dosavadním počinání. Nepouštěl jsem se do odvážu hry? Bude Fanynka brát můj apoštolský úkol vážně? Bral jsem jej já vážně? Neměl to být jen sachmat Anežčině koketství? Neměla to z mé strany býti předstíraná pozornost k Fanynce proti předstírané pozornosti Anežčině k dru. Van Lindenu? Ale pak by to vylučovalo její lásku k němu a znamenalo by to její náklonnost ke mně. A dost možná, že i v tom jsem se mýlil. Anežka byla rozmarlná děvče; neměla před sebou jiné vážnější práce — chtělo se jí zabráti si s tím, kdo byl stále v její bezprostřední blízkosti — to bylo jasné. Tuto mou myšlenku zase dávala jiná: Dr Van Linden zdál se mně býti jen ženichem z nouze. Vždyť ještě dříve nežli jsem Anežku poznal, učinil na mne odporný dojem. — Tehda nebylo u mne nejmenší příčiny k žárlivosti. Starým Bělovým také nebyl valně po chuti, a jedinou jeho předností bylo, že mohl dát jejich dědič slušnější společenské postavení než synkové okolních farmářů. Dejte tedy tomu, že jsem ji nebyl hoštějný — mne mimovolně k ní rovněž cosi táhlo, ačkoliv jsem si posud nebyl vědom, zda-li to byla láska či touha vyrvatí ji z drápů Innonošina svůdce, či snad obojí — co potom s Fanynkou? Bylo to prostoduché, dojmům mladého, městem i školou uhlazeného muže snadno přístupné děvče. Byla arostlá s přírodou, viděla všechno kolem sebe rozplavat se pudem, jež ve své čisté mysli považovala za samozřejmý a rovněž čistý. A jsouc dospělá a bujně zdravá, musila si být vědoma, že také u ní příroda žádá své právo. Kromě toho řekla sama, že její otec jí dělal hanbu, když mluvil všude, že si ji Karel vezme. Za takových okolností jistě nikdo z okolí se neodvažoval za ní chodit. Umiňoval jsem si, že vůči Fanynce budu opatrný — jednak k vůli ní samé, jednak k vůli starému Červenému. Ten černý vouseč připadal mně jako bítva — o toho bych se mohl důkladně porežat.

Okna Anežčina salonku byla posud osvětlena. Bryčka dra. Van Lindena posud stála na dvoře. Nechtěje milenců vyrasovat, ani jíti kolem jejich oken, ohešel jsem k druhé straně stavení, kráčeje po měkkém dřevě, jež úplně tlumilo krok mých kročejů, a vstoupil mezi dvěma vysokými keři bezu do zahrádky, abych na lince v jejím koutku vyčkal odchodu dra. Van Lindena, kterému jsem se štilil i ruku podat. Však hle, právě s místa, kde jsem si chtěl sednout, vstali oba milenci a ubírali se k protější vrátkům, vedoucím do rohu dvorce mezi Ludmiliným baráčkem a obydlím!

Vrátka, jimiž jsem vešel, zaskřípala trochu v závěsech. Přidržel jsem je rukou, by při zavření zvuk se neopákoval, a mimovolně přitiskl se blíž do stínu bezvoňného keře. Neslyšel a neviděl mne. Anežka krácela vedle svého ženicha se sklopenou hlavou a mlčky. Dr. Van Linden mluvil hlasitým, skoro šipavým šepotem:

— To ti povídám, Anežko, když nechceš se do toho míchat, aspoň ať se neopovážuješ s Bessí mluvit. Tim si nezadáš, a Bessie sama, až uzná, že hyste se spolu jako dvě švakrové dobře nesrovnávají, si dvakrát rozmyslí do naší rodiny se vdat. To by tak ještě chybělo! Ty jsi skromná a tichá, ona je pyšná panovačka a výbojná. Byly by z toho věčné mrzutosti a já chci mít v domácnosti svatý pokoj. Teď ještě pramínek dlaní zastavíš, ne však až se z něho stane povodeň. Bessie že by Ludmilku jak se patří obsluhovala? Komu to povídáš? Stačí podívat se na ni, aby jí měl člověk dost. Ať si Karla vezme, uvidíš, jak tebe sama do toho zapřáhne!

— Ale, vždyť jí se toho neodříkám! — namítla „vražedná Anežka.“

— To ať slyším naposledy! Má je žena nesmí nic takového dělat. Proč bys to dělala? Vždyť já se svého podílu vzdávám! Karel dostane všechno!

— Zapomněl jste, že je tu ještě maminka, — ovšem jest už sama chatrná a přemáhá ji to, ale pokud Bessie si na to nezvykne...

— Proč mně vykáš, Anežko? — tážal se dr. Van Linden, zmluviv ton svého hlasu.

— Kdykoliv ke mně tak mluvíte, jste mi trochu cizí. —

— Tak? Cizí? — mluvil táhlým hlasem dr. Van Lindena, „pozoroval jsem, pozoroval, když tě dnes zabořila hlava, že ti začínám být ne trochu, ale hodně cizí. Zdá se mně, že tím je vinen někdo třetí. Není to ten mladý pán z Prahy? Co tu dělá? Jak často spolu mluvíte? Jak dlouho tu pobude?“

— Jenom jednou jsem s ním děle mluvila, když přišel se mně do obory představit. Zasmála jsem se mu, když jela se za ním rozehnal, a on se dal na útek a zbytečně přelézal plot —

Anežka zamlčela, že si ode mne dala zaplést vlasy. Zalomcovala mnou divoká radost.

— No, to je nějaký záje! — poehvaloval si dr. Van Linden.

— Maminka ho seznámila s Fanynkou Červených. Šel jí právě vyprovodit, — prohodila Anežka s takovým radostným spechem, jako by se chytala spásného stěbla.

Došli až ke vrátkům. Podesřivavosti dra. Van Lindena byl posledním slovem Anežčinými uražen hrot. Právě: „Když jsem dnes Fanynku pozoroval z blízka, tu jsem teprve poznal, jak jsem se v ní mýlil — ta by se pro Karla dočista nehodila.“

Dr. Van Linden pokoušel se nyní vzít Anežku kolem pasu a políbit ji. Odvrátila od něho svou tvář a vymkla se mu. To mně bylo zcela jasné — Anežka nemohla si teď nevzpomenout na to, jakými žádostivými zraky dnes večer dr. Van Linden vpíjel se do pňavbů téže Fanynky, kterou právě byl pomluvil.

— Ne, dnes ne! — bránila se Anežka.

— Proč ne dnes? — naléhal podrážděný dr. Van Linden.

— Proto.“

Na dvoře ozval se klus eválačejícího sem koně. Anežka i dr. Van Linden vyšli na dvůr. Slyšel jsem, jak jezdec popojel blíž a seskočil s koně. Zastal jsem při pozdravu známý hlas. Byl to Viktor Lavale. Tážal se po mně, a když mu řekl, že jsem šel někoho vyprovodit na sousední farmu, nechal pro mne vzkaz, že zítra ráno přijde pro mne, aby mne odvedl na indánskou rezervaci.

— To je všecko, Viktore! — tážala se Anežka.

— Ne. Jsem rád, že jsem zde zastihl doktora a že mu mohu poděkovat za péči, kterou věnoval mé sestře Innonoš. Promiňte, doktore, že jsem tak dlouho odkládal, avšak v prvním návalu svého zármutku jsem opravdu na to nezapomněl. —

Dr. Van Linden mluvil cosi o blahém počtu vykonané povinnosti a litoval, že nemohl Innonoš zachovat při životě. Zavolali ho příliš pozdě.

Anežka vzala Viktora do stavení. Zdálo se, že by jí byla přítomnost třetí osoby právě nyní velice vhod. Viktor zdvořile odmítl. Právě, že se nemůže dlouho zdržet a že by se špatně odmlínil doktorovi, kdyby za takového krásného, pro dva zamilované přímoto stvořeného večera, svou přítomností překážel. Dal dobrou noc a hned po té ozyval se oddalující se dusot jeho koně.

Co to znamenalo? Změnil Viktor Lavale svou taktiku nebo své smýšlení o doktorovi? Když mluvil s Karlem, číselá z každého jeho slova pomstychtivost Indiána, kterým byl po matce, kdežto nyní mluvil jako Francouz, kterým byl po otci. Snad řekl příliš mnoho, mluvě s Karlem, — první hloh prudké bolesti svedl ho, aby si ulevil, a nyní snad nastává čas chladnější úvahy. Anebo snad dokonce se přesvědčil, že dru. Van Lindenu křivdil? Společal jsem se na sítěk, že přinesu rozluštění této záhady. Ale jen světlí-li se mně Viktor Lavale?

Po chvíli odjel i dr. Van Linden — jen že opádným směrem. Na dvoře a kolem stavení všechno utichlo. Vystoupil jsem ze svého úkrytu, šel opět po drně k lince, o-

puštěné Anežkou a jejím ženichem a posadil jsem se na ni, přemýšleje o událostech dnešního dne. V mé hlavě vířilo tisíc vzájemně se potírajících myšlenek. Byl-li dr. Van Linden nevinem smrti Innonošinou, měl jsem právo vnášet zmatek do Anežčina poměru k němu? Všechno mé dosavadní jednání, všechny mé myšlenky a city aspoň se v mezích takového úmyslu pohybovaly. Můj první rozhovor s Anežkou v jeleni oboře, neurčitá jakási žádost pošádila ji stykem s Fanynkou, dychtivost, s jakou jsem takofka hlal její divčí odpor k pokusu dra. Van Lindena ji obejmout, radost nad tím, jak zmlčela, že jsem ji v oboře zapletl vlasy, uspokojení z toho, že jí byl cizí pro tu jeho nechuť, aby se obořovala pro sestru Ludmilu, — všechno, všechno svědčilo o tom, že mně na tom záleželo, aby se s drem. Van Lindensem rozešla. A což po- dařilo se mně to — jak dokáží sám sobě a jí, že jsem neměl sobekých zámýslů, že jsem ji nechtěl pro sebe? Pro sebe? Hm, dejme tomu, že by sama po takové náhradě toužila — mohl bych jí dáti to, co jí zaručoval dr. Van Linden? Pravdu měl Rampouch, že jsem ještě „zeleným zajcem“ pro Ameriku — tu jedinou pravdu, kterou jaktíž vyslovil.

Bylo krátce před půlnocí, když jsem se zvedl a šoural se pomalu pískem pospanou stezkou ke vrátkům, kterými přede mnou vyšli oba snoubenci. Měsíc byl v úplňku. Opojná vůně karafátů, růží a bělostných, za noci se otvírajících zvonků, jimiž plátek zahrádky byl obypán, naplňovala teplý letní vzduch, v němž mihalo se hejno svatojanských mušek. Plaší, drobní kolibříci přiletávali k bujným tulipánům, na mžik ponořovali se do jejich kalichů a opět odletovali jako oživené mžitky. Zrak mně tím miháním přecházel a hlava rozbořovala se dusivou, těžkou vůní, a mže být i rozlícením.

Za rohem baráčku na dvoře ozvala se tichá, potom hlasitější a hlasitější, ale stále měkčí a líbeznější melodie Fanynyu zamilované písně: „Měla jsem holoubka.“ Zastavil jsem se a naslouchal, snaže se rozeznati, či by to byl hlas. Melodie vlnila a třepotala se v nočním tichu tak teskně a roztože, že tělo mé probíhal mráz. Ano, každé zaperení, každé zalkání té melodie bylo jako by živým, skutečným holoubkem, ulétajícím dál a dál do modrého prostoru a tratícím se jako shasínající hvězda ve fialovém šeru nad vzdálenými lesy. Byl to divčí hlas, to bylo jisté. Anežka to nemohla být, protože jsem jí slyšel zavírat za sebou dveře jejího pokojíka. Kdo to byl?

Všel jsem po špičkách ke vrátkům, dvíraje se do dvora — nikde živé duše. Teprve když jsem stál na dvoře, všimnul jsem si, že dvěře baráčku byly otevřeny do kofán. Na jejich prahu ležela o složené, až po rámě obnažené a vyhublé ruce opeřené hlavou mladistvé dívky, bezmála ještě dítěte. Melodie řinla se z jejich úst a byla — beze slov. Divčiny velké, mnohem jasnější a průhlednější oči, nežli byly Anežčiny, upíraly se se ztrnulou zbožností a skoro dětsky vyjevené k měsíci. Popojel jsem blíž a postavil se před ní, tak že hlava její oetila se ve stím. Přesunula hlavu, podívala se na mne prosbným, srdečnoucím pohledem, ustaví na mžik ve svém zpěvu. Porozuměl jsem a ustoupil stranou, ale tak, že jsem mohl vidět do vnitř baráčku. Jeho nízká okénka v tu stranu obydlí byla otevřena — tamtudy vnikla k Ludmilě Fanynečina píseň. Byly tam pouze stál, jedna stolička a rozouchané, nízké lože, z něhož byla Ludmila právě asi vstala. Do světelnice, s podlahou pod úrovní dvora, vedl jeden vysoký schod. Ludmilina spodní část těla ležela na podlaze, a až ke kolenům vyhrnuvší se sukne odhalovala její hubeně, jako u spálené mrtvolky skřivené nohy.

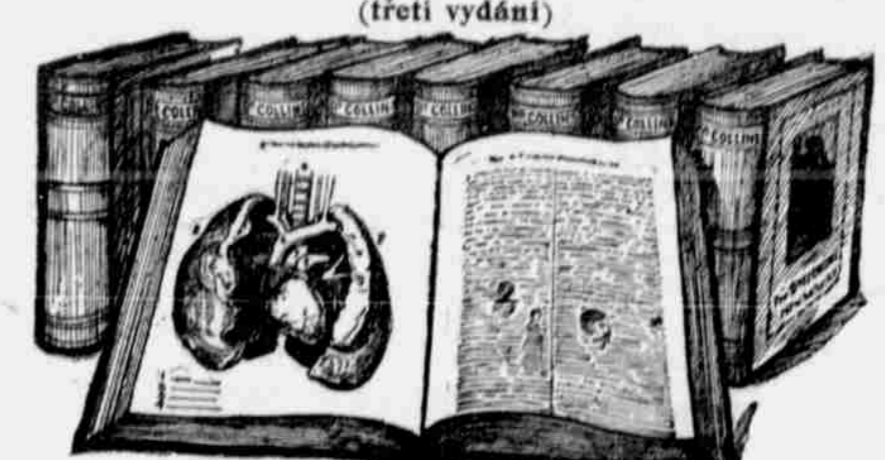
Její slabost, nad níru slábný obličej zdál se ještě bledším a přehnatějším v záři měsíce. Bohatě rudé, skoro státné a nad čelem lehou se vlnící vlasy splyvaly jí poelivě zapleteným copem po zádech. Posadil jsem se k ní vedle dveří na zem a vzal jí za ruku. Počet hrozného, přičerého úrazu mnou zachvěl. Ta ruka byla nad obyčej velká, nevládná, a křivčícími dlouhými prsty a na její dlaní tvrdá kůže jako na chodáčích. To nešťastné stvoření chadilo po-

Čtete nově vyšlou knihu

VŮDCE KU ZDRAVÍ

(třetí vydání)

EXTRA.

EXTRA.

kterou původně napsal proslulý

DR. E. C. COLLINS

(Zakladatel Collinsova Léčebného Ústavu)

Dobře známý léčebný ústav "The Collins New York Medical Institute" vydal právě teď novou knihu ve prospěch českého lidu. V knize této můžete se dočísti všelijaco o zachování zdraví, jakož i o příznacích, průběhu a léčení rozmanitých chorob. Kniha jest psána v lehkém a dobře srozumitelném slohu — proto ať jí každý náš krajan, muž nebo žena, mládenec anebo panna, přečtá, ježto mu to bude k velikému prospěchu pro celý život.

V knize jsou četná krásná vyobrazení, tušová i barevná, kteráž nemálo slouží k lepšímu porozumění věci. Nejsou to žádné hatlaniny, jaké byly některými humbukátskými lékaři mezi Čechy vysílané, ale jest to skutečně poučná, užitečná a potřebná kniha, z níž se mohou lidé naučit mnoho dobrého, jak se vyhnout chorobám, jak si udržet zdraví, v případě choroby jak se léčit a jak rozeznávat nemoce. Kniha obsahuje přes 200 stran (dvě stě) s četnými vyobrazeními lidského těla i tajných ústrojí obojího pohlaví. Když člověk přečte tuto knihu, tu zajisté sledá a uzná, že je to kniha vážná a prospěšná a proto bylo by žádoucí, aby jí každý náš krajan i krajanka a vůbec každá česká rodina doma měla.

Ať jste zdraví nebo nemocní, pište si pro tuto knihu. Jste-li nemocní, tož na každý pád, dříve než se obrátíte na jiného lékaře neb léčebný ústav, pište pro onu knihu — v ní najdete dobře popsanou svou chorobu jakož i příčiny, z kterých povstala a znajíce toho, tož se potom lécheji a dříve vyléčíte. Velikou pochvalu dlužíme Collinsovu léčebnému ústavu, že vydal tuto poučnou knihu a to tím více, že on nařídil, aby se:

5 tisíc knih zdarma rozdělilo mezi náš národ po celé Americe. Proto objednejte si ji, pokud zásoba stačí. Každý, kdo by chtěl knihu tu dostat, nechť zašle na dole udanou adresu za 10 centů poštovních známek na poštovní dopravu a dostane ji zdarma.

Jak už všeobecně známo jest, lékař účinkující v tomto ústavě z popisu nemoci pozná stav nemocného; jeho velká zkušenost a hluboká věda umožňují mu úspěch v léčení lidí, kteří jsou na sta, ba i na tisíce mil vzdáleni.

Dopište-li si pro knihu, pošleme Vám ji ihned. Dopisy adresujte:

The Collins New York Medical Institute, (Inc.)

140 West 14th St., New York, N. Y.

Storž TRIUMPH

Nejlepší rozluštění "temperenční" otázky.

TEMPERENCI rozumí se "užívání v mírnosti".

Můžete pít dva penty denně.

Storzova Triumph Piva a budete pít temperenčními.

Dva penty Storzova Triumph Piva obsahují alkohol méně než jeden pint cideru a vedle toho obsahují vždy 8 procent rozpuštěné potravy, která buduje a udržuje tělesný systém.

Když občanstvo nebude pít něčeho silnějšího než Storzovo Triumph Pivo, nebude tu žádné "temperenční" otázky.

BREWED AND BOTTLED BY Storz Brewing Co. OMAHA, NEB. Telephone: WEBSTER 1200. AUTO. B 1201.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BR'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a doporučeno lékaři. Pakli se chcete posilnit, objednejte si je!

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye — Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.